

מִמָּה בְּפֶרֶק שִׁמְיָה

הַפֶּרֶשָׁה שֶׁנִּקְרָא הַשְּׁבוּעַ הַזֶּה
 "סֵתוּמָה", מִתְחַלֶּתָּה וְעַד סוֹפָהּ
 עַל מֵאָה אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶת
 פְּסוּקִים, אֵין בָּהּ הַפְסָקוֹת
 וְחֻלּוּקֵי פְרָשִׁיּוֹת, וּבַפְסוּקִים

הַפֶּרֶשֶׁה נִפְתַּח בִּיצִיאָתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע
בְּהִלְכָתוֹ לְחָרֹן וּלְאַחַר שְׁעָבֵר עַל פְּנֵי הַר הַמְּזוּרִיָּה
וְהָלַךְ דֶּרֶךְ אֲרָכָה מְאֹד וּכְבֵּר הִגִּיעַ עַד לְחָרֹן, נִזְכָּר
שֶׁחָלַף עַל פְּנֵי הַמָּקוֹם שֶׁהִתְפַּלֵּלוּ בּוֹ אָבִיו וְזִקְנוֹ,
וְחָשַׁב בְּדַעְתּוֹ לַחֲזֹר וּמִיד כְּשֶׁהִתְחִיל לַחֲזֹר אֶת כָּל
הַדֶּרֶךְ הָאֲרָכָה חֲזָרָה, קִפְצָה לוֹ הַדֶּרֶךְ וְחֲזָר מִיד
לְהַר הַמְּזוּרִיָּה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַשֵּׁם.

יַעֲקֹב לֹקַח שְׁתֵּים עָשָׂר אֲבָנִים מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם,
וּבֹנֶה מֵהֶם מִכְסָּה לְהֶגֶן עַל רִאשׁוֹ מִפְּנֵי הַחַיּוֹת,
וּבִפְעַם הָרִאשׁוֹנָה אַחֲרֵי אֲרָבַע עָשָׂר שָׁנָה, יַעֲקֹב
יֵשֵׁן בְּשֹׁכֵיבָה.

יַעֲקֹב מִתְעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ וּמִשְׁכִּים בְּבֹקֶר וְלוֹקַח
אֶת הָאֶבֶן הַמְּאֻחֶדֶת שֶׁהִתְאַחֲדָה מִשְׁתִּים עֲשָׂרָה
הָאֲבָנִים לְאֶבֶן אֶחָת, וּמַעֲמִידָה מֵאַבְנֵי יוֹצֵק עָלֶיהָ
שָׁמֶן, מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ מַלְכוּת שְׁמִים וְנֹדֵר נִדְרִים
לִהְיוֹת.

וְהָרֹעִים עֲנִיִּים לוֹ שְׁלוֹמוֹ טוֹב וְהָנָה גַם רַחֵל בְּתוֹ
בָּאָה עִם הָצֹאן, מִפְּנֵי שֶׁאֵין לוֹ בָּנִים שִׁירְעוּ.

לְבֹן הָרֵמָאִי, מֵרָאָה לִיעֶקֶב פָּנִים שׁוֹחָקוֹת
וּשְׂמֵחוֹת עַל בּוֹאוֹ, אֵךְ בְּתוֹךְ לְבֹן הָרֵעַ חוֹרֵשׁ הוּא
מְזִימֹת גּוֹרָאוֹת כָּל־פִּי יַעֲקֹב, כְּפִי שׁוֹנֶקֶרָא בְּהַמְשֵׁךְ
הַפֶּרֶשָׁה.

**בְּשֹׁכֵר עֲבוּדָה שֶׁל שִׁבְעַ שָׁנִים יַעֲקֹב מִבְּקֶשׁ,
לְשֹׂאת אֶת רַחֵל לְאִשָּׁה, לָבֹן מִסָּכִים וּלְאַחַר שִׁבְעַ
שָׁנֹת עֲבוּדָה מִבְּקֶשׁ לְשֹׂאת אֶת רַחֵל לְאִשָּׁה.**

אך לבן מסכים שיֵעֲקֹב יתְחַתֵּן גַם עִם רַחֵל
בַּתמֹרֶה לַעֲוֹד שֶׁבַע שָׁנוֹת עֲבוּדָה בְּבֵית לָבָן.

המשורר מה בפרשה תמצית עניני הפרשה בשלוב פירושים ודרושים

>>>>>>>>

עוד הוא מספר להן על החלום שבו נגלה אליו מלאך הא-לקים המצוהו לחזור לארץ מולדתו. רחל ולאה עונות פה אחד, כי גם הן מרגישות זרות ומרומות בבית אביהן, והן מקבלות ומסכימות לצווי השם לחזור לארץ כנען.

יעקב מנצל את ההזדמנות שלבן עסוק בגז צאנו ובזרח יחד עם כל משפחתו ורכושו בחשאי, ובתוך כך לקחה רחל את העבודה זרה המכושפת - "התרפים" של אביה אתה כדי למנוע מלבן להשתמש בזה לרעתם.

כאשר לבן שומע על כך לאחר שלשה ימים, הוא יוצא לרדף אחרי יעקב מתוך מטרה להרג אותו ואת בניו ונשותיו, אך בלילה לפני שהוא פוגש את מחנה יעקב, השם מזהירו באזהרה חמורה לבל יעז לפגוע ביעקב.

ביום השביעי פוגש לבן את מחנה יעקב בהר הגלעד, ברשעותו הוא טוען על יעקב טענות קשות ומאשימו בגנבות ובלקיחת ה"תרפים".

יעקב מסביר ללבן כי עזב בחשאי כי חשש שלבן ינסה למנוע את הליכת בנותיו, ובאשר לתרפים, יעקב מכחיש מכל וכל קשר לענין, מפני שהוא לא יודע שרחל אכן העלימה את אלילי אביה, ועל כן הוא מציע ללבן לערך חפוש.

לבן מחפש ומחטט בכל כלי יעקב אך אינו מוצא כי רחל החביאה את זה בכר הגמל שהיא יושבה עליו.

בעקבות החפוש המבזה שעשה לבן, יעקב רב עמו ומטיח בפניו את כל נכליו אשר התנכל ורימהו במשך כל עשרים השנים.

לבן מבין שפעת אינו יכול לעשות רע ליעקב, ועל כן הוא פורת עמו ברית, ומקימים גל-עד אבנים, לאות ולסימן לברית שכרתו.

לבן חוזר לביתו כשבליבו נטורה שנאה עזה ליעקב ובניו השבטים, ורוצה בכל לבו לעקור אותם מעל פני האדמה.

הפרשה מסתיימת בתאור הליכת מחנה יעקב לארץ כנען בלווי מלאכים המלוים אותם ומלאכים המקבלים את פניהם, ולמקום בו נפגשו שתי המחנות, קורא יעקב - מחנים.

נקרא בפרשה שהשם פוקד את לאה בפרי בטן, ובגלל שאינה אהובה על יעקב כמו רחל, היא זוכה ללדת את ארבעת השבטים הראשונים - ראובן שמעון לוי ויהודה.

לעמדתה, רחל נותרת עקרה, ובצורה היא מבקשת מיעקב שיתפלל בעדה לפרי בטן, יעקב עונה לה שהיא צריכה להתפלל על כך.

רחל מציעה ליעקב שיקח את בלהה שפחתה, ואולי על ידי לידתה תפקד גם היא בפרי בטן, בלהה יולדת ליעקב את דן ונפתלי.

לאה שפסקה מלדת מוסרת ליעקב את זלפה שפחתה אשר יולדת לו את גד ואשר.

נקרא על ראובן בכורה של לאה החוזר מן השדה ומביא דודאים, רחל מבקשת אותם לעצמה, ולאה נותנת אותם לרחל בתמורה שיעקב יהיה אתה ולא עם רחל, בעקבות כך נולדים ללאה שני בנים נוספים - יששכר וזבולון, וכן בת שנקראת דינה.

השם שומע לתפילותיה של רחל, וגם היא זוכה לבן - יוסף.

לאחר לידת יוסף - שהוא שטנו של עשו, מתחיל יעקב בהכנות לחזר לבית אביו, אך לבן אינו רוצה בעזיבת יעקב בגלל הברכה השורה בנכסיו בזכות יעקב ועל כן הוא מפציר בו להשאר ואף מציע לשלם על כך.

יעקב נענה להפצרותו של לבן, אך אינו חפץ בשכר והוא מעדיף להנות מברכת השם.

לפי ההסכם החדש, יעקב יקבל את כל הכבשים והעזים שיולדו מעתה ועל עורם סימני טלאי או נקודות חומות.

השם מברך את יעקב, ועדרי הצאן מתמלאים בכבשים ועזים העונים על התנאים שהסכמו, וכך הופך יעקב לעשיר גדול ובעל נכסים.

שש שנים חולפות ויעקב שומע את בני לבן מדברים כי כל עושרו הגיע מאביהם.

גם את פני לבן הוא רואה שאינם בתמול שלשום.

הוא מבין כי הם מקנאים בעושרו הרב ובהצלחתו המשגשגת.

יעקב קורא לרחל ולאה אל השדה ומספר להן על תחושותיו, ומזכיר להן את כל מעללי אביהן, את רמאויותיו ונכליו.

שבת שלו' ומברך!